

KRISTAUS KARALIAUS

LĀTVAS

No. 35. Metai XVI

Rugpiūcio-Aug. 29, 1936

TĒVU MARIJONU ĒMEJŪ SAVAITRAŠTIS

XIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E V A N G E L I J A

Luko XVII, 11-19.

NUO metu atsitiko, kad keliaudamas į Jeruzalę, Jėzus ėjo tarp Samarijos ir Galiliejos, Jam įeinant į vieną sodžių jį sutiko dešimts raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir, pakėlę balsą, sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų. Pamatęs juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad beeidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrižo, garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas pripuolė ant veido prie kojų; tai buvo samarietis. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimts pagijo? kur gi devyni? Neatsirado, kas sugrižęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis. Taigi, jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

L E K C I J A

'Gal. III, 16-22.

ROLIAI: Pažadėjimai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi, aš sakau taip: Dievo patvirtinto testamento duotasis po keturių šimtų ir trijų dešimtų metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadėjimas virstų nieku. Nes jei tėvainystė gaunama įstatymu, jau nebe pažadėjimu.

Tai kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl peržengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadėjimas. Įstatymas angelų įsakyta per tarpininką. Tarpininko nėra, kame yra vienas. Dievas gi vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadėjimui! Anaipatol. Nes jei būtų buvęs duotas įstatymas, kurs galėtų padaryti gyvus, teisumas būtų tikrai iš įstatymo.

Už Bažnyčios Laisvę

1927 m. Meksikoje siaučiant žiauriam katalikų persekvojimui, Colimoje rugpiučio 5 d. bedievio prezidento Calles'o kareiviai suėmė šešiolikos metų berniuką Tomą del la Mora, kurs žaidė namie su broliais ir seserimis. Jo motina, gerai žinodama, kad jos sūnelio laukia žiaurus kanikinimas ir mirtis, ėmė graudžiai verkti. Bet Tomas nuramino ją, sakydamas: "Neverk, motinėle! Gal šitame gyvenime nebepasimatysime, bet danguje tikrai susitiksime, o dabar, motinėle, palaimink mane į paskutinę kelionę." Tomas atsiklaupė, ir jo motina drebančiomis rankomis ženklino jį kryžiaus ženklui. Jaunikaitį kareiviai vilko pas generolą Rodriguez'ą. Šis jį puolė, šaukdamas: "Ar ir tu, dar toks jaunas būdamas, jau esi vienas iš tų drąsių revoliucionierių? Tomas ramiai atsilie-

pė: "Kad aš būčiau drąsus, tai aš kartu su savo broliais kovočiau už Dievą ir Jo Bažnyčią. Bet aš esu bailys, ir dėl to aš jiems padedu kitu būdu. Mano nuomone, šiais laikais visi krikščionys turi išvaduoti tironų nagais laikomą nelaisvęje Šv. Bažnyčią." Generolas, baisiai įniršęs, liepė Tomą nuvesti į šalį ir mušti. Sužvėrėję kareiviai su nežmonišku džiaugsmu išpildė tą paliepiną ir visą sukruvintą jaunikaitį vėl atvedė pas generolą. "Pažadėk man nebeturėti jokių santykių su katalikais, ir aš tave tuoju palaisiu." — "Aš vėl tuoju eisiu pas katalikus ir viską jiems pasakysiu, ką aš čia esu patyręs, nes, mano motinai, Šv. Bažnyčiai, verkiant, aš negaliu snausti." Įniršęs generolas įsakė drąsuolį pakarti. "Tegyvuoja Kristus Karalius!" Tai buvo paskutinieji narsiojo Bažnyčios gynėjo žodžiai.

“Paskutinė Vakarienė”

Kun. A. T. (Samata)

Leonardo da Vinci tapo “Paskutinės Vakarienės” garsųjį arkiveikalą ir ieško veidų, kurie tikėtų pagarsėjusiam po platųjį pasaulį meniškam fresko paveikslui.

KAS nėra girdėjęs apie Leonardo da Vincio “Paskutinės Vakarienės” dailųjį ir garsųjį arkiveikalą? Ir daugelis yra jį matę ir persiėmę kilniais ir neišdildemais įspūdziais. Originalas yra fresko, dengias vieną sieną dideliame Šv. Marijos delle Grazie vienuolyno vakarienbuty, Milano mieste. Pagarsėjusiam menininkui neėmė daug laiko sumastyti tą menišką atvaizdą, kurs turėjo tilpti sienoje vakarienbučio, kur vienuolių kartos jau soti nosi ir ateityje sotinsis sveikais valgiais. Ir joks kitas paveikslas kilnesniai netiko, kaip Paskutinės Vakarienės atminimas, kurį vakarą vakarienės metu Brangiausias Išganytojas pašventė dvylikos apaštalų protus ir širdis, ir jiems davė Gyvuojančios Duonos, kuri atėjo iš Dangaus: Jis davė tikrą jį Savo Kūną ir Kraują.

Taigi, Leonardo da Vinci ėmėsi kilnaus ir garbingo darbo. Jis sąmonavo generalį planą savo arkiveikalui, tvarkė Vakarienbučio sąstatą, kaip ilgas bus žemas stalias, kuriose vietose sėdės apaštalai, ir t. t. Tai pa baigęs, jis domėjosi veidais, kurios troško išreikšti realuman. Tai buvo nuobodi ir sunki veikla, nes gabiausiai menininkai pasitenkina vien nepaprastais ir geriausiai baigtais darbais. o Leonardo da Vinci buvo garsiausias menininkas.

Tada nebuvo reikalo skubėtis, kaip kad daroma šiais skubinais laikais. Leonardo da Vinci gyveno 1452-1519 metų laikotarpy. Ir žmonės, kurie darbavosi ir triūsė tais laikais, dirbo ne skubotai, bet iš lėto ir tikrai su atsivadavimu, ir jų veikalai tvėrė amžiais.

Kad radus modelių, Leonardo da Vinci mėgdavo vaikštinėti miesto gatvėmis ir prisiziūrinėti į žmones. Kartais jis išengdavo į katedrą ir išitėnydavo į veidus tų, kurie ėmė dalyvumą garbingose bažnytinėse cere-

monijose. Kitais kartais jis pats, dalyvau damas pasaulinių iškilnių vakaruose, bičiu liavo su linksmintojais, ir jo akys būdavo visada įsmeigtos į visą tai, kas buvo reika linga jo meniškai kūrybai.

Ir jis visada turėdavo laimikį. Ir taip, vieną dieną, eidamas siaura gatvaite, jis patėmijo darbininką, kurs buvo pačiame su brendusio amžiaus gyvume, tvirto ir energiško veido, kuriame teisingumas žymėjosi neklaidingas. Ir Leonardo da Vinci susto jo, kad jį pasveikinti.

“Aš esu tapytojas,” jis tarė darbininkui. “Koks garbingas Šv. Petras būtų iš tams tos! Ar nesutiktum pozuoti, kad nutapyčiau Šv. Petrą?”

Kitą dieną jis užmatė žydą, sukniбусį ties pageltusia popiera ir skaičiuojantį pajamas — ir tas žydas atitiko Šv. Mato atvaizdai.

Jaunuolis novicijus, kurs karvelius lasino vienuolyno sodne, atrodė įsameninimas Šv. Jono, kurį Jėzus mylėjo.

Taip gavo ir kitus vaizdus. Tačiau, likusių dviejų veidų Leonardo da Vinci ieškojo veltui. Vienas, kurs atitiktų Kristui, o kitas Judui. Vienas modelis paskui kitą buvo at mesti, nors veidų nuotaika ir gražumas buvo nepaprasti. “Tai visa vien žmogiškas dailumas,” jis aimanodavo, “o man reika linga dvasiškos ir dievingos grožybės.”

Ir mėnesiai ėjo, ir Leonardo da Vinci nesurado modelio Kristui.

Modelis yra Kristaus atvaizdai

Pavasario vieną gražią dieną, kai visa gamta didžiavosi visu savo žavėtumu, Leonardo da Vinci išengė į Milano vieną bažnyčią, kur iškilmingos pamaldos buvo laikomos tos bažnyčios globėjo šventėje. Po atsiklaupimo ir pagarbinimo, jis pakėlė savo akis į sanktuariją. Ir jam atrodė lyg sapnas! Mat, ten pamatė jaunikaity, įvilktą ilgoje baltoje tunikoje, kurs pakėlęs laikė puošnias velvetines užlaidas, kad ėjimas pro zakristijos duris būtų laisvas. Tas jaunikaity galėjo būti septyniolikos ar aštuoniolikos

metų amžiaus. Baltoji tunika garbanomis gaubė jo asmenį, ir užlaidų šešėliai palengvino matyti jo nekalto veido aiškius ir charakteringus ruožus. Kai jo asmuo atsišėlino į vieną iš piliorių, garsus menininkas netikėjo sau, kad tai būtų žemiškasis veidas, į kurį žvelgia. Jis stovėjo sužavėtas ir neatsižvelgė į maldininkų minią, tik savo akių neapleido nuo jaunikaičio, kurs vėliau įžengė į sanktuarijus vidurį su smilkalų rūkytu švenč. Sakramentas buvo viešai įstatytas ir Leonardo da Vinci pagarbino nužeminta malda. Tačiau, jis buvo išsiblaškęs. Jis negalėjo savo akių atitraukti nuo to jaunikaičio, kurio malonumas ir nekaltumas žavėjo jo meniškąją sielą. Ir kai jaunikaitis lingavo sidabrinį rūkytą, tai smilkalų kvapūs debesis kėlė į Aukščiausiąjį. Tie debesis atrodė misteriskai gaubianti jo veidą, kurs buvo nušviestas žvakių šviesomis, kai jį pakėlė, kad maldingai pagarbinti Švenčiausiąją Ostiją.

Kai palaiminimas baigėsi, garsus menininkas paskubo prie zakristijos durų, kad sutikti išeinantį malonųjį jaunikaitį.

“Sveikas! O kaip vadini?” paklausė Leonardo da Vinci.

“Pietro Biandinelli,” atsakė jaunikaitis, meilingai nusišypsodamas.

“Kai tamstos tėvo vardas? ir koks jo užsiėmimas?” klausimus tęsė menininkas.

* * *

“Mano tėvas vadinasi Giuseppe Biandinelli, netoli gyvenantis ir laikantis užėigą. Mano motina, mirdama, pavadė mane globoti geriems vienuoliams, kurie mane lavina, mokydami lotinų kalbės ir Teologijos. Mano užsimojimas yra kurią dieną, jei būsiu vertas, žengti prie Dievo Altoriaus ir konsekruoti Kristaus Kūną ir Kraują.”

“Taigi, trokšti būti kunigu, antruoju Kristum,” garbingai tarė garsus menininkas. “Tačiau, Pietro Biandinelli, kol dar tapsi kunigu, ar nesutiktum dėl manęs pozuoti modelį, vaizduojantį mūsų Išganytoją? Aš tapau didingą fresko dėl Šv. Marijos del le Grazie vakarienučio. Rytoj malonėk ateiti į vienuolyną ir klausk, kad nori matyti tapytoją, vardu Leonardo.”

“Leonardo da Vinci?”

“Taip. Aš juomi esu.”

Ir garsusis menininkas su entuziazmu pradėjo Kristaus Paskutinės Vakarienes studiją. Sikišas po sikišo jis kūrė Kristaus veidą iš Pietro Biandinello veido. Jis apipuošė tą sunkiai gautą modelį visa tuomi, kas buvo dailu, gražu ir kilna. Jaunikaičio studija, sekant Asyžiečio Giotto, o ypatinčiai Fra Angelico, kurs Šv. Merkaus bažnyčia Florencijoje permainė į žemiškąjį rojų, buvo be galo imponuojanti.

Dienos ėjo ir Leonardo da Vinci pradėjo tapti nepatenkintas iš savo modelio. Ką daugiau studijavo jaunikaičio malonųjį ir nekaltąjį veidą, tuo daugiau žmogiškumo matė jame. Jo akių taurioji ir nekaltoji išraiška ir visas veidas, kurs iš pradžių sužavėjo menininką, nūngi jam atrodė vien pareinami žvilgsniai, ir tapytojo psichologiškoji akis pastebėjo ir kitas žymes, kaip žingeidumą, tuščias svajones, būdo savimylą, garbės troškimą, pasaulingumą ir gražumo pasiūlgimo tuštumą.

Vieną rytmetį tapytojas savo modeliui netikėtai tarė:

“Tas, į kurį Kristus atsiliepė žodžiais: “Sek Mane,” turėtų atgal nebežvelgti: siauru keliu jis turi eiti ir akis laikyti prieš save.”

Jaunikaitis, nustebeęs paraudo.

“Budėk, Pietro, ir saugokis!” perspėjo jaunikaitį menininkas su tėvišku atsidaivimu. “Saugokis ir budėk! Dievas tau davė dideles matones. Taigi, būk tvirtas, būk ištikimas!”

“Mano tikėjimas yra tvirtas,” atsakė Pietro. “Tačiau, taip sunku yra eiti tuo siauru keliu...”

“Nepamiršk, kad Dievas tave nori dėl Savęs.”

“Aš dar negavau nė minoriškųjų šventimų.”

“A, Pietro, neapvilsk ir neapleisk Brangiausio Išganytojo, kurį taip mylėjai, ir kurs tau davė džiaugsmo ir suraminimo, kai arti Jo buvai, ir pats jauteisi laimingas. Argi ne tiesa?”

Ir Pietro Biandinelli apsiašarojo.

Tą vakarą Leonardo da Vinci, stovėdamas prieš savo dar nepabaigtą fresko vaizdą, buvo patenkintas ir sužavėtas kai kurių apaštalių veidais, bet gilumoje jautė, kad negalys baigti tobulai tapyti Kristaus atvaizdo, nes buvo labai susirūpinęs, kad negalės atvaizduoti Dieviškojo Veido, kurs buvo meilingiausias, maloniausias ir skaisčiausias tarp žemės sūnų.

Randa veidą Judo atvaizdui

Mėnesiai ir metai ėjo. Leonardo da Vinci fresko puikiai žymėjosi žymėtinomis spalvomis Šv. Marijos delle Grazie vakarienučio sienoje. Apaštalai, susodinti apie Išganytoją, atrodė gyvi ir vaizdavosi, tarsi, pasikels ir persimainys vietomis. Tačiau, kūrybos menišką audeklą dar nebuvo judinamas iš vietos. Vienuoliai, džiaugdamiesi, turėsią atmintiną arkiveikalą, maldavo garsingo tapytojo, kad baigtų dailųjį menišką tapymą.

“Aš negaliu,” gailinosi Leonardo da Vinci. “Aš neturiu Judo mano paveikslė. Ilgą laiką ieškojau, bet nerandu žmogaus, kurs pozuotų, kaip modelis Išganytojo išdavėjui.”

Ir vienas senyvas vienuolis jam tarė, kad eitų į kalėjimus ir aplankytų kalinius. Ten, be abejonės, galėtų rasti tokį modelį.

“Aš peržvelgiau visus kalinius,” atsakė garsusis menininkas. “Tačiau, niekur negaliu rasti tokio, kurs turėtų Judo veidą, kokį aš vaizduoju. Jo veide reikia būtinai imatyti likučius to gražumo ir nekaltumo, kokį turėjo, kai buvo Jėzaus ištikimas mokytinis. Atsiminkit, kad savo laiku jis buvo Kristaus bičiulis.”

“Susimetus tokioms apystovoms, atrodė, kad atmintinas fresko niekada nebus pabaigtas,” girdėjosi prioro balsas.

Ir, iš tikrųjų, dienos ir savaitės ir mėnesiai ėjo tuščiamie ieškojime, kad rasti Judo veidą. Leonardo da Vinci net apleido savo studiją. Daug laiko jis praleido, klajodamas miesto paprasčiausiomis gatvėmis ir lankydamas skurdžiausių gyventojų lūšnelės. Ir niekur, o niekur nerado to, ko ieškojo.

Tačiau, vieną povakarį, kai buvo atsirėmęs į fontaną ties įėjimu į Milano siau-

riausią ir brudniausią gatvaitę, Leonardo da Vinci stropiai išžiūrėjo į vieną jauną vyruką, kurs voliojosi skersai kelio ir nepaisė žilagalvio senelio, atsiliepiančio į jį drebančiu balsu:

“Kelkis! kelkis! Ne jau tu nori, kad iš to viso numirėčiau? Ar tu nori nužudyti savo tėvą, kurį sukrimtai, paniekinai jo vardą ir nuvarginai, prarasdamas jo visą turtą, belošdamas ir girtuokliaudamas?”

“Duok man ramybę,” atkirto jaunas vyrukas. “Aš jau ne be vaikas, kad visada būčiau pririštas prie tavęs...”

Ir atsikėlęs, pradėjo kreivai žingsniuoti. Nors jis atrodė biauirus, bet menininkas juomi susidomėjo ir žingeidavosi. Tuo tarpu nelaimingasis artinosi prie fontanos.

“Leiskit man atsigerti — aš esu labai ištroškęs,” šiurkščiai pratarė išgverėlis.

Moterys, kurios sėmėsi vandens iš fontanos, vietoje duoti kelią, dar trukdė jam. Išgverėlis, rodosi, pradėjo atsigauti ir atsipeikėti. Jis nulenkė net savo galvą iš gėdos, kad iš pradžių buvo tokis nemandagus ir šiurkštus. Leonardo da Vinci tuojau pagriebė piešelį ir pradėjo skubiai braižyti.

“Aš atradau mano Judą,” balsiai pašaukė menininkas.

Ir jis braižė kaktą ir tvirtą nosį, lūpas ir skruostus — ir pilnas skičas buvo jo rankose. Po to, jis prisiartinio prie nelaimingo išgverėlio, iš kurio akių riedėjo ašara ir perimančiu balsu pradėjo kalbėti:

“Argi aš neklystu? Man atrodo, kad mudu kadaise matėmės! Kaip gi tamstos vardas?”

“Pietro Biandinelli,” atsiliepė nelaimingasis išgverėlis, lyg prisibijodamas ištarti savo vardą ir pavardę.

“Pietro!” garsiai pašaukė tapytojas. “Argi tai galima? Pietro Biandinelli, tas jaunikaitis, kurs lingavo smilkalų sidabrinį rūkylą prieš Švenč. Sakramentą? Argi jis galėjo taip žemai nupulti, kaip dabar?”

O žilagalvis senelis, prisiartinęs, pradėjo kalbėti:

“A, tamsta pažinojai mano sūnų Pietro, nekaltąjį mano Pietro, kurs buvo mano gyvenimo džiaugsmas ir pasididžiavimas! Tamsta gerai pažinojai meilingąjį mano sū-

ny, kurs tarnavo Dievo Altoriui! Bet, varge! jis prarado savo pašaukimą. Jis pametė Dievą, kad linksintis ir džiaugtis pasaulio smagumais. Matai, tai visa prie ko atvedė ir kokiuo jį padarė?”

“Pietro!” pašaukė Leonardo da Vinci. “Tam viskam įtikėti, aš negaliu! Tai negalima, kad tas, kuris turėjo tokį angelišką veidą, taip žemai nupultų ir taip baisiai išgvertų?”

Jaunas vyrukas, klausęs tapytojo kalbos, pažvelgė į garsųjį menininką ir jį pažino. Tada, surimtėjęs ir pakeldamas savo

galvą, iš lengvo prašneko:

“Taip, aš esu buvęs nekaltasis Pietro. Tai buvo aš, kurs pozavo, kaip modelis Kristaus veidui dėl pagarsėjusio menininko Leonardo da Vincio fresko kūrybos.” Ir jis sudrebėjo ir drebančiomis rankomis atsiremė į fontanos šoną.

“Pietro,” pratarė garsusis Leonardo da Vinci. “Dievo gailestingumas yra beribis. Tavo atgaila gali pas Dievą laimėti tavo nuodėmių atleidimą ir dovanojimą. Ir dar šiandien pats gali tapti tokiuo, kokiuo vakar buvai...”

Neišlaikė Motinos Žvilgsnio

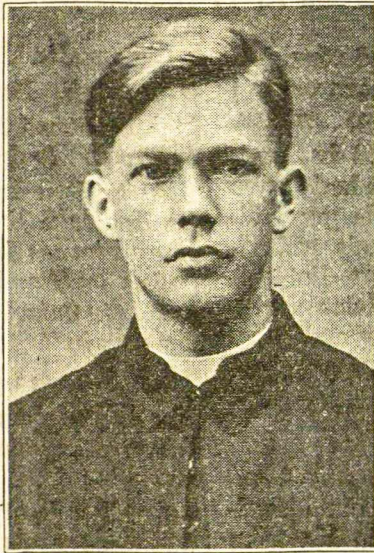
Dijonizas Kartūzas vienoje ištraukoje iš Šventųjų Tėvų gyvenimų pasakoja apie vieną vienuolį, kuris labai norėjo įstoti į vienuolyną, bet motina jo sumanymui buvo labai priešinga. Tačiau jaunuolis, nenorėdamas išsižadėti savo troškimo, neklausė motinos atkalbinėjimų. Į motinos priekaišojimus labai dažnai atsakinėdavo šiais žodžiais: “Noriu išganyti savo sielą, noriu sau laimėti amžiną laimę, — tatai man labiausiai rūpi.” Motina, įsitikinusi, kad iš jos stengimosi atgrasinti sūnų nuo jo pasiryžimo nieko neišeis, ir pati pagaliau nusileido, ir jaunuolis įstojo į vienuolyną. Ilgainiui jaunuolis pradėjo vis šiek tiek savo pareigose apsilieidinėti, paskui daugiau ir daugiau, kol visiškai atšalo ir apsilieido. Tuo tarpu mirė jo motina, o jis pats sunkiai susirgo. Pakilus karščiui ir didžiai galvai suskaudėjus, jam pasirodė, kad jis miręs ir jau stojąs

į Dievo teismą. Ten jis pamatęs savo motiną ir daugelį kitų numirėlių, laukiančių Dievo teismo. Motina, pažvelgusi į tuos, kurie turėjo būti pasmerkti, ir jų tarpe pamačiusi ir savo sūnų, didžiai nušėbusi sušuko: “Ką tai reiškia, mano sūnau?! Ar tik tokią pabaigą nusipelnei? Kur dabar tie gražūs žodžiai, kuriuos kadaise man kalbėjai: Noriu sielą išganyti...?” Išgirdęs tokius motinos priekaištus, sūnus taip susigėdęs, jog nė žodelio negalėjęs atsakyti. Po tokio regėjimo jis vėl atgavo sąmonę ir netrukus visai pasveiko. Tada suprato, kad čia Dievo perspėjimo būta, ir greitai pasitaisė. Draudžiamas nuo per didelės atgailos jis atsakydavo: “Jei aš negalėjau išlaikyti savo motinos žvilgsnio ir jos priekaištų, tai kas bus paskutinio teismo dieną, kai būsiu aktyvaizdoje ne motinos, bet Aukščiausiojo Teisėjo ir Jo angelų.

“Nesušalsim, Ne Maži Vaikai”

Popiežius Pijus X yra padaręs daug gailestingumo, žmoniškumo, pasiaukojimo darbų. Kunigas Juozapas Sarto (Pijus X) buvo neturtingas. Nė laikrodėlio jis neturėjo. Syki tą reikalingą daiktą jam paaukėjo kažkokia ponis. Kun. Sarto neilgai juo pasidžiaugęs pardavė ir pinigus išdalino neturtingiesiems. — Žiemą nusipirkta malkų, kurių turėjo užtekti iki pavasario. Vieną dieną staiga jos dingo. “Kur mūsų malkos?” klausė susijaudinusi kun. Sarto sesuo. “Atidaviau neturtingiesiems. Jie kenčia šalti”. — “O ką mes be malkų darysime?” — “Nesušalsime, apsieisime, juk

esame ne maži vaikai”, juokaudamas teisinosi jis. — Vienam neturtingam Trevizo seminarijos klierikui būtina reikėjo sušelpiti tėvus. Reikia 150 frankų, o čia neturi kur gauti ir tiek. Prašo kunigą (tada jau kanauninką) Sarto. “Neturiu, tikrai neturiu”, atsakė kanauninkas. Parodė piniginę, kuri iš tikro buvo tuščia. “Bet nenusimink,” guodė klieriką, “ateik rytoj, gal Dievas duos.” Rytojaus dieną neturtingas klierikas gavo 150 frankų. Jis nesuvokė, iš kur toks staigus geradarijo praturtėjimas. O kanauninko Sarto tyliai tuos frankus buvo paskolinęs iš kitų.

KUN. VINCENTAS J. ČERNAUSKAS, M. I. C.

Kun. Vincas gimė Sheboygan, Wis., vasario mėn. 11 d., 1910 metais. Aplinkybėms susimetus, Černauskų šeimyna persikėlė į Čikagą ir apsigyveno Aušros Vartų parapijoje. Vincukas lankė parapijinę mokyklą, kurią užbaigė 1924 m.

Jausdamas patraukimą ypatingu būdu pasišvesti Dievo tarnybai, Vincas studijoms pasirinko Tėvų Marijonų aukštesnę mokyklą Hinsdale, Ill. Laikui bėgant patyrė vienuolinio gyvenimo saldumą ir vyresniesiems leidžiant įstojo naujokynan, padarė apžadus.

Marijos Kalneliuose studijas užbaigęs, vyresnybė 1930 m. klieriką Vincą tolesnėms studijoms išsiuntė į Romą, Italiją, kur lankė garsųjį Angelicum universitetą. Kun. Vincas Romoje mokinosi šešerius metus; moksle pasirodė sugebąs, ką parodo jo įgytieji laipsniai (Ph. L. ir S. T. L.). Kun. Vincas, patogia proga pasinaudodamas, praleido dvių jį vasarų atostogas Lietuvoje, kur, apart kitų dalykų prasilavino lietuvių kalboje.

Tėvų Marijonų dvasinė vyresnybė skiria kun. Vincą ateinantiems metams mokytojauti jų seminarijoje, Hinsdale, Ill.

Tenka pažymėti, kad kun. Vincas turi brolių kunigą, būtent kunigą Viktorą Černauską, kuris šiuo laiku yra pagelbininku Visų Šventų parapijoje, Roseland, Ill.

KATALIKŲ MOKYKLA

Kun. A. T. (Samata)

NEDAUG laiko belieka, kad tėvai pasimastytų ir galutinai nuspręstų, į kokią mokyklą leisti savo vaikus. Tačiau, tėvai, kurie yra praktiški ir susipratę katalikai, nėra abejonės, kad savo vaikus leis į katalikų mokyklą. Jie gerai žino, kad katalikų mokyklos pirmasis uždavinys yra vaikams, kurie pradeda pradinį mokslą, nušviesti nemiršamosios sielos vertybę, juos mokinti Dievo pažinimą ir mylėjimą. Tai esminė pareiga vaikų auklėjime tvirtai juose pagrįsti krikščioniškąjį būdą, sutvirtinti valią ir dorovinę sąžinę.

Jokia kita pareiga taip tvirtai neriša tėvų, kaip atitinkamo mokslo ir išauklėjimo davimas savo vaikams. Tuo atžvilgiu Katalikų Bažnyčia tvirtai stovi ir nemaino savo užimamos vietos. Tai be galo svarbi pozicija. Tai visa galima įterpti vienam šūkin: *Katalikų vaikai turi eiti į katalikų mokyklą!*

Katalikų tėvų pareiga savo vaikams duoti katalikiškąjį išauklėjimą aiškiai pažymėta Kanone 1113, kur sakoma: *“Tėvams skirta ta didelė pareiga, pagal jų geriausią išgale, savo vaikams duoti tikiybiską ir dorovinį išauklėjimą, stiprinti jų kūniškąs jėgas, tobulinti pilietišką dvasią ir rūpintis jų laikinų gerbuvū.”*

Apgailetina, kad daugelis iš katalikų tėvų pamiršta šventas pareigas, kuriomis duoti kilnų pasiryžimą savo vaikams siekti tobulybės ir pelnyti amžinąją laimę Dievo Karalystėje. Tėvai taip pat pamiršta, kad jie bus atsakingi pas Dievą už savo vaikus, kurie buvo pavesti jų globai.

Iš katalikų tėvų daugelis yra net tokių, kurie rūstauja, kad iš nuodėmklausio negauna išrišimo, jei savo vaikus leidžia į viešąsias mokyklas. Kamgi čia kaltinti nuodėmklausį? Argi Bažnyčia neįsako tėvams, kad jų pareiga yra savo vaikams duoti katalikiškąjį išauklėjimą? Kamgi po kojų paminti svarbiausiąjį uždavinį: *“Pažinti Dievą, Jį mylėti, Jam tarnauti, ir kad paskui pelnyti Dangų?”*

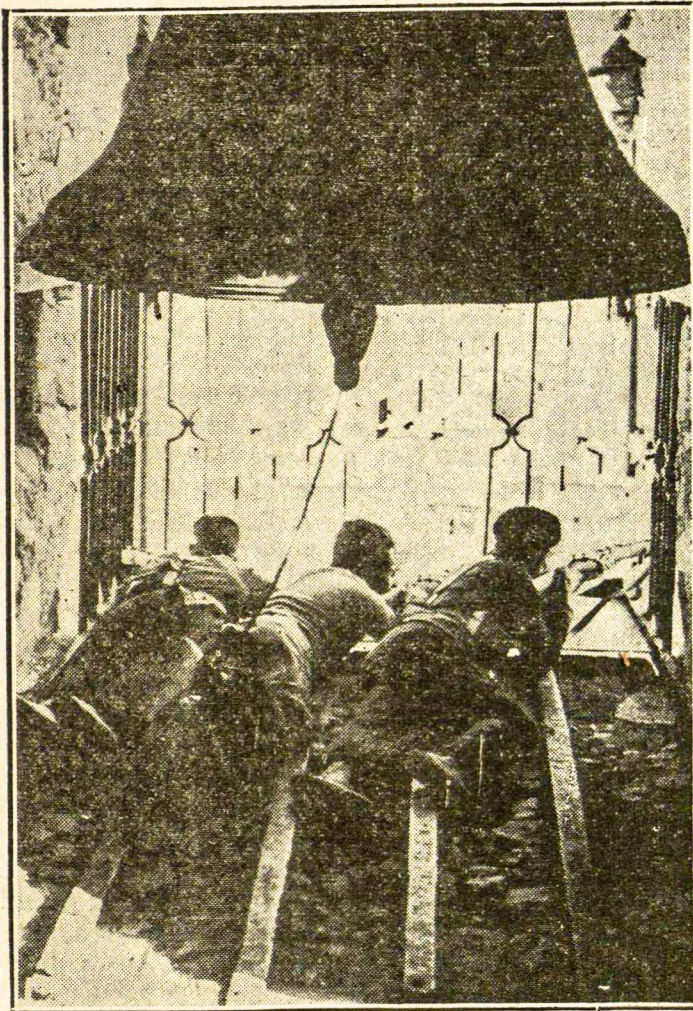
Čia nuodėmklausis neturi būti kaltinamas. O Šventoji Bažnyčia turi būti klausoma. Štai, Kanonas 1374 įsako: *“Katalikai vaikai neprivalo lankyti nekatalikiškų mokyklų... Vien vietinis vyskupas gali spręsti, taikantis Apaštališkojo Sosto nurodymais, kokiose apylostovose ir kokiais sumetimais katalikų vaikai leidžiami lankyti tokias mokyklas, kur būtų laisvi ir apsaugoti nuo suklaidinimo pavojų.”*

Patį mokyklą turi būti suderinta su šeimomis ir Bažnyčios lavinimu. Su šiais principais yra nesuderinta neutralinė ar pasaulinė mokykla, kuri faktinai yra antereliginė. Bažnyčios įstatymai draudžia lankyti nekatalikiškas neutralines ir mišriasias (skirtas lygiai katalikams ir nekatalikams) mokyklas, leidžiamas vien vyskupams spręsti, kada jos gali būti toleruojamos. Tačiau, katalikų tėvų svarbiausioji pareiga yra savo vaikus leisti vien į katalikų mokyklą.

Ir kadangi Katalikų Bažnyčia įkūrė savo mokyklą, dėl to mokyklą turi būti Bažnyčios priežiūroje. Tai savaime aišku. Ir Bažnyčios priežiūroje visada yra tikybos dėstymas, dorovės dalykai, morališkas ir katalikiškas auklėjimas, ir visa tai, kas sudaro mokyklos katalikiškumą. Šie visi kalbamieji dalykai savaime pridera Bažnyčiai. Todėl, ir Popiežius Benediktas XV rašė: *“Jų (vyskupų) yra dalykas išleisti tam tikros taisyklės, kurių turi uoliai laikytis mokytojai katalikai katalikiškos mokyklos dalykuose.”*

Taigi, tuose visuose dalykuose vyskupijos ganytojo, būtent, vyskupo galutinas sprendimas duodamas klebonams, kurie pareiškia ir aiškina tikintiesiems, ko reikia laikytis. Dėl to, katalikams tėvams Šventoji Bažnyčia, visų mūsų Motina, uždeda pareigą, kad savo vaikus leistų į katalikų mokyklą. Tat, reikėtų susiderinti su Katalikų Bažnyčios pareidymu, ir atsiminti, ką Išganytojas yra pareiškęs: *“Jei... ‘nepaklausytų Bažnyčios, tebūnie... kaip pagonis ir muitininkas’ (Mat. XVIII, 17).”*

KAIP LIŪDNA KAI VARPAI TYLI, O STRIELBOS STAUGIA

Civilinei karei kilus Ispanijoj, šimtai bažnyčių tapo žiauriųjų radikalų sudegintos. Tos, kurios lig šiol dar nėra sudegintos, tai yra naudojamos kaip barikados, ir iš jų bokštų, kaip čia matome, radikalai šaudo sukilėlius ir tuos, kurie eina iš vien su jais, kad pergalejus ir išblaškus raudonąjį terorą iš jų žemės.

Kas gali pilnai atjausti Ispanijos skausmą už jos nužudytus sūnus ir dukteris — kunigus, vienuolius, vienuoles ir tikinčiuosius?

Kas gali pilnai atjausti jos milžiniškus nuostolius, išgriovus jos senas ir gražias bažnyčias ir vienuolynus, kurie kaip žiburiai, per ilgus metus jai švietė?

Žmogiškajai širdžiai yra negalima visa tai pilnai atjausti, nes ji turėtų plyšti iš skausmo. Bet Kristus visa tai pilnai atjaučia ir tas sudaro Jam didžiausią širdies skausmą. Taigi mes, bent maldomis, stengkimės sumažinti Jam tą skausmą melddamies, kad katalikiškoji dvasia vėl viešpatautų Ispanijoje.

Šeimynos Apaštalas

NĖRA ABEJONĖS, kad Percy Brown yra danguje tarp angelų ir šventųjų. Jo gyvenimas buvo trumputis, bet taip nepaprastas, kad tiesiog jį galima priskirti prie tų apaštalų, kuriuos Dievas sau pasirinko.

Eidamas vos šeštus metus jis tankiai būdavo pas savo tėvų kaimynus, gyvenusius tame pačiame name prie tų pačių laiptų ant to paties augšto. Brown'ų šeimyna buvo protestantai, o jų kaimynai katalikai. Šie viename kambaryje turėjo ant sienos didelį gražų paveikslą — Viešpatį Jėzų ant kryžiaus. Mažam Percy'kui tas paveikslas išrodė nepaprastas ir nesuprantamas. Pirmą kartą pamatęs tą paveikslą bernaitis klausinėjo ką jis reiškia. Šeimininkė išaiškino pritaikydama prie kūdikio išminties. Tas aiškinimas labai sujudino bernaitį. Paskui jis nuolat kalbėdavo namie apie tai. Namieškiai nesuprato, kas vaikui pasidarė ir nekrepė domės į jo švagždėjimą.

Tuomtarpu vaikutis nuolat užbėgdavo į kaimynus pažiūrėti paveikslą. Katalikė šeimininkė suprato, kad vaikelio širdyje darėsi kas nors nepaprasta.

Percy pabaigė šeštus metus. Du vyresniu broliu nusivedė jį į viešąją mokyklą, kurioje juodu mokinosi nuo seniau. Ta mokykla nepatiko Percy'ui. Jis liovėsi vaikščiojęs į ją. Jo draugas mažas katalikas bernaitis vaikščiojo į parapijinę mokyklą. Percy nuėjo su juo tėvams nežinant. Tą patyrę broliai pasakė tėvams. Pasirodė, kad Percy nuolatai vaikščiojo į katalikų mokyklą, ir kad ji jam labai patiko. Nenorėdami daryti vaikui nemalonumo, tėvai leido jam vaikščioti į katalikų mokyklą.

Taip praėjo ištisi metai. Antrą rudenį ketvirtdalio dienose visi mažieji Švč. Marijos mokyklos vaikai turėjo eiti pirmos išpažinties. Percy buvo išmokęs katekizmą ir išdavęs egzaminą iš prisirengimo prie išpažinties. Ir jis su kitais vaikais nuėjo drauge į bažnyčią. Ten jis atsistojo į eilę pas klausyklą.

Tą pačią dieną tuo pačiu laiku į tą bažnyčią atėjo ponias aplankyti Šv. Sakramentą. Dirstelėjęs į vaikus, stovinčius pas klausyklą, ji stebėjosi pamačius protestantų bernaitį, nekrikštytą, o laukiantį eiti išpažinties. Ji pažinojo Percy'o tėvus ir buvo maloninga pačiam vaikučiui. Ji buvo šeimininkė tų namų kuriuose Percy stebėjosi Išganytojo paveikslu. Ta ponias tuojaus priėjo prie sesers mokytojos, prižiūrėjusios vaikus ir tarė:

— Sesuo, ar tas vaikutis nėra Percy Brown?

Taip. Percy eina pirmą kartą išpažinties. Jis puikiai moka kas reikia.

— Bet, sesuo, ar tamsta žinai, kad visi jo giminės ir namiškiai yra protestantai? Jug tas kūdikis niekuomet nebuvo krikštytas jokioje bažnyčioje.

— Kaip tai? — tarė sesuo pabalusi — Percy ne katalikas, da-gi nekrikštytas. Ne-jau-gi?

— Taip jis nekatalikas ir nekrikštytas. Aš gerai pažįstu tuos namus, aš šale jų gyvenu, — atsakė ponias.

Sesuo tiesiog priėjo prie Percy'o ir tarė jam, kad nevalia eiti išpažinties, kad ji nežinojo, jog jis nekatalikas. Percy'ui tie žodžiai buvo nelaimė. Jis ėmė taip gailiai verkti, kad ir kitiems pasidarė skaudu. Per ašaras ir verksmą jis tarė nevaikiškai rimtai lyg žmogus kenčiantis didelę neišvengiamą ir neužsipelnytą nelaimę.

— Sesuo. Aš vis-gi esmi katalikas. Aš turiu nuodėmių ir man reik jas išpažinti. Aš nebeprotestantas.

Kiti vaikai tuoj susitelkė apie verkiantį bernaitį. Iš pradžių jiems rodėsi, kad sesuo jį atstatė nuo išpažinties už kokį nors sugautą nusikaltimą. Kunigas taip-gi išgirdo, kad kasžin kas pasidarė bažnyčioje. Išėjęs iš klausyklos jis teiravosi, kas įvyko. Sesuo viską jam papasakojo. Meilिंगai pažiūrėjęs į verkiantį vaikutį į jo mėlynas ašarotas akeles kunigas linksmi tarė:

— Kas-gi čia yra? Kokia priežastis verčia tave eiti išpažinties?

— Aš turiu nuodėmių. Jas reikia pasisa-
kyti, — tarė vaikutis dar vis verkdamas.

— Bet išrišimas negali tau atleisti nuodė-
mių, kol tu nėsi priėmęs krikšto.

— Tai pakrikštykite mane, tėveli, ir iš-
klauskite išpažinties.

Kunigas dvejojo. Vaikelis žiūrėjo į jį su
viltim ir su abejone. Sušlapęs nuo ašarų
jo veidelis vis-gi išrodė nepaprastai protin-
gas.

Kunigas tarė:

— Gerai, eik prie klausyklos. Tik žiūrėk,
kad man daugiau neverktum. Kiti vaikai
turi melstis, o jie negali kol tu nenurimsti.
— Taip ištarys kunigas sugrįžo į klausyklą.

Percy susyk nurimo, atsistojo į savo vietą
eilėje. Savu laiku ir jis priėjo prie klausyk-
los langelio. Kada iš ten atsitraukė, jo vei-
delis buvo šviesus. Vaikutis ėjo tiesiog pas
altorių ir atsiklaupęs meldėsi karštai. Pas-
kau prieš išeisiant iš bažnyčios jis pasakė
seserei monkintojai:

— Rytoj aš atvesiu mamą pas kunigėlį.
Aš būsiu apkrikštytas ir tapsiu kataliku.

Sesuo lyg stebėjosi, kad vaikutis su ne-
paprasčia jiega ištarys tuos žodžius. Ji prisi-
bijojo, kad mokinys namie nepakeltų kokio
triukšmo, todėl tarė:

— Žiūrėk, Percy, kad neužrūstintum ma-
mos. Geriau būtų palaukti, kol tu būsi tru-
putį senesnis.

— O jeigu aš mirčiau, tai kas būtų --
tarė bernaitis.

— Jug, Sesuo, tamsta pati sakei, kad ne-
priėmus krikšto negalima matyti Dievo veidą.

Sesuo turėjo prisipažinti taip kalbėjus, bet
ji nenorėjo, kad dėlto protestantų šeimynoje
kiltų triukšmas. Vienuolė patarė mokiniui,
kad jis nors karštai pasimelstų prieš kalbė-
siant su motina apie krikštą.

Neteko patirti, kaip Percy šnekėjo su mo-
tina. Bet ant rytojaus tuojaus po pietų jis
atėjo į kleboniją su savo mama. Ji papasa-
kojo, kad vaikutis nedavė jai ramybės, rei-
kalaudamas krikšto, kad jis buvo taip rimtas
ir taip persiėmęs tuomi, jog ji su tėvu su-
tarusi leisti vaikui išpildyti savo norą. Kal-
bos pabaigoje moteriškė paprašė, kad kuni-
gas pakrikštytų jos sūnų. Percy nepastovė-
jo džiaugsmams. Kunigas nušivedė vaiką su
motina į bažnyčią. Ten buvo keletas žmo-

nių. Krikštydamas sūnų kunigas jam davė
vardą "Juozapas". Motina labai įdomiai
žiūrėjo į visas apeigas.

Vaikutis taip džiaugėsi savo naujuoju
vardu, kad nusiduodavo negirdys, jei kas jį
vadindavo Percy. Tik tėvų paklausydavo
tuo vardu šaukiant, o šiaip niekeno kito.
Tėvas, matomai, nepripažino naujojo vardo
ir vis vartodavo senąjį.

Bernaitis įsitaisė mažą kryželį ir nešiojo
jį ant kaklo, neliaudamas vaikščioti į para-
pijos mokyklą. Klesoje jis būdavo paklus-
nus ir domus, o liuoslaikiais žaizdavo links-
mas, kaip kiti jo amžiaus bernaičiai. Po
metų ar dviejų jis ėmė šnekėti motinai apie
du savo vyresniu broliu, kad juodu niekuo-
met nebus danguje, nes juodu nekrikštyti.
Ta pačia proga jis pasakodavo motinai ką
buvo girdėjęs besimokindamas katekizmo; jis
džiaugsmingai pasakodavo apie gražias mo-
kyklos šventes ir bažnyčios iškilmes. Tos
nuolatinės nuosirdžios kūdikio šnekos pada-
rė, kad motina galutinai leido ir senesniems
broliams eiti į Švč. Marijos mokyklą.

Vieną rytą seseris mokytojos pamatė Per-
cy, kuris tuomet buvo 9 metų, rimtai beve-
dant du nedaug už save senesnius brolius.
Atvedęs į parapijos mokyklą jis juodu už-
rašė tenai mokiniams.

Tai buvo tik pradžia. Percy ištvermingai,
nuolatai per ilgas dienas kalbėdavo broliams
ir tėvams, kad ir jiedviem reikia krikšto.
Galų gale tat ir įvyko. Vaikinai panorėjo
to Sakramento, o tėvai nesipriešino. Bro-
liams patiko Percy'o rūpestingumas ir juo-
du mylėjo jį. Jį mylėjo taipgi ir abudu jo
tėvai netiktai kaip savo kūdikį, bet kaip
nepaprastą vaikėlį. Atėjo laikas, visi trys
vaikinai priėmė Pirmąją Komuniją ir Su-
tvirtinimo Sakramentą.

Percy troško tarnauti Šv. Mišioms. Jam
pasisekė gerai išduoti reikalingus kvotimus
ir tapo priskaitytas prie ministrantų. Jis
buvo maldingesnis ir rūpestingesnis už visus.

Namie savo miegamajame kambaryje jis
pasidarydavo altorėlį, pakabino ant jo savo
branginamąjį kryželį, pastatė tuos paveik-
slėlius, kuriuos buvo gavęs dovanų už gra-
žų mokslą, ir sudėjo medalikėlius gautus už
pavyzdingą apsėjimą.

Vaikas, žinoma, vis yra vaikas. Vieną

kartą jis kasžin kuomi nusikalto tėvui. Tas supyko ant Percy'o ir liepė prašalinti visus tuos "popiežiškus niekus."

— Jei tu nepaklausysi, — tarė tėvas, — aš mesiu visa tai į ugnį ir nebeleisiu daugiau tavęs į tą klierikalų mokyklą.

Percy nustebė. Jis stovėjo lyg priaugęs prie grindų. Žodžio jis netarė. Tik ašaros kaip žirniai ėmė bėgti jam iš akių per veidus. Visas jo kūnas ėmė drebėti verksmu. Jis puolė ant kelių ir tarė:

"Tėte, tėte! už ką tu nori sudaužyt man širdį? Tu nežinai, kaip man jų reikia!"

Tėvas buvo geras žmogus ir mylėjo Percy. Pajutęs sūnaus širdies skausmą, priėjo prie vaiko, pakėlė jį ir pasakė tesižinai su savo paveikslėliais ir medalikėliais. Vaikutis prisiglaudė prie tėvo krūtinės ir dar nesiliovė verkes. Matyt, kad jo širdelė buvo labai giliai sužeista.

Po to tėvas jau nei pats nedraudavo Perciui jo maldingumo, nei kitiems neleisdavo užgauti tikėjimo, anot jo, "pažiūras".

Percy buvo silpnos sveikatos. Tėvams jis rodėsi lyg angelas taip malonus ir taip nepaprastas, kad negalima buvo tikėtis jį ilgai išlaikyti ant žemės. Jo veidelis buvo skaisčius ir dvasios pilnas, jo žodžiai nepaprasti, lyg senoviški, išmintingi.

Pabaigęs mokyklą Percy įstojo į pirklybą. Kartais jam būdavo labai sunku sutaikinti pirklybos priedermes, Šv. Mišių klausymą ir Sakramentų priėmimą. Vieną kartą jis labai vėlavai grįžo namo subatos naktį, bet prašė motinos prikelti jį, kad galėtų nueiti išklaustyti Šv. Mišių.

— Mama, juk žinai, kad katalikams yra mirtina nuodėmė liktis nėdėlioje neišklausus Šv. Mišių.

Motina prižadėjo, bet ant rytojaus radus jį giliai miegant ir išrodant pailsusiai, jį pagailo ir neprikėlė sūnaus. Jis pabudo, kada jau buvo pervėlu. Ant greitosios nusiprausęs, nevalges jis išbėgo į bažnyčią. Ten rado po viskam, paskui dar bėgiojo į kitas bažnyčias, bet visur jau buvo pervėlu. Jis sugrįžo namo visas nelaimingas. Ištisą sąvaite jis buvo nusiminęs ir susikrimtęs dėl šito atsitikimo. Taigi motina prisžadėjo daugiau niekad neduoti jam pramiegoti Šv. Mišių.

Tada jis paprašė, kad ir mana eitu su juo į bažnyčią. Norėdama padaryti sūnui malonumą motina apsiėmė ir kas šventą dieną vaikščiojo su sūnum į bažnyčią klausyti Šv. Mišių. Galutinai ir jai patiko tos apeigos. Prieš naujus metus ji pati tapo katalike.

Suprantamas buvo Percy'o džiaugsmas. Bet dar jo tėvas liko nekataliku. Išrodė visai negalima nei kalbinti tėvą prie to. Ponas Brown netrukėdė savo šeimynai tapti katalikais nei nekaltino juos užtai, bet pats jis rodėsi neturįs nei mažiausios minties eiti paskui pačią ir vaikus. Jis buvo padorus ir teisingas žmogus, bet jis nemėgdavo ypatingo maldingumo.

Tuo tarpu Percy darėsi kaskart maldingesnis ir uolesnis. Matyt jis turėjo kokį ypatingą tikslą užsiėmęs. Negalima žinoti, kas tuomet darėsi jaunoje ir nekaltoje jo širdyje, bet jo sveikata ėjo mažyn. Dar jis nebuvo baigęs devyniolikos metų, o jau buvo numanu, kad neilgai begyvens. Atėjo laikas, kad reikėjo paliauti dirbus. Jaunikaitis likosi namie. Jis buvo kantrus, mandagus, visuomet patenkintas, tankiai meldavosi, nuolat skaitydavo. Visi juomi rūpinosi, mylėjo jį ir rūpestingai jam tarnavo.

Vieną dieną išėjęs iš kambario į užpakalinį namų priėngį ligonis rado tėvą beskaitant tą katekizmą, iš kurio pats Percy kitąsyk mokinosi mažas būdamas. Dabar Percy nieko tėvui nesakė, bet širdis pasidarė pilna džiaugsmo.

— Viešpatie, padaryk, kad tėtė įtikėtų, — meldėsi Percy tylomis.

Trumpam laikui praėjus įvyko gera proga. Tėvas patyrė ko sūnus nori. Pats ponas Brown pastebėjo, kad jo namuose viešpatauja ypatinga ramybė, pasitenkinimo ir tvlaus džiaugsmo dvasia. Jis pasijuto, kad tik jis vienas visuose namuose nebekatalikas, kad mylimiausias sūnus labai meldžias už jį ir kas žino ar nesiūlo Djevui savo gyvenbę už tėvo atvertimą prie katalikų tikėjimo. Norėdamas sūnui patikti tėvas ėmė mokinintis katalikų tikėjimo, besimokindamas pajuto, kad kažin kas jį traukia prie to. Galų gale ponas Brown nuėjo pas kunigą. Ne daug bėreikėjo mokintis prie to, ką ponas

Brown buvo išmokęs. Netrukus jis tapo apkrikštytas.

Percy'o širdis buvo kupina džiaugsmo. Jis gulėjo ant savo pagalvės silpnas ir išbalęs, bet patvynęs linksmybe. Jis žinojo miršiąs, bet kaip gera yra mirti matant, kad mylimieji: tėvas, motina, broliai — visi dabar susivieniję tikėjimu, pažinę tiesą, priklauso prie amžinos šventųjų draugijos, kurios nariai danguje, skaiestykloje ir ant žemės tebėra susivieniję su Dievu ir tarp savęs.

Vieną dieną tie mylimieji keturi asmenys susirinko prie sergančio Percy'o lovos. Jie liūdnai ir meilingai žiūrėjo jam į veidą, atjausdami, kad mirtis ištiesia ant jo savo juodąjį sparną. Tuo tarpu ligonis laimingai šypsojosi, kaip angelas žiūrintys Dievui į veidą. Besišypsojant ir išlėkė jo sielą iš silpno kūno į šventųjų tėviškę, kur linksminasi apaštalai.

Namiškių širdys buvo kruvinos veizint į negyvą Percy'o lavoną. Bet mes spėjame, kad jo siela linksma skrajojo ties jų galvomis, norėdama palengvinti žemės vargus ir rūpesčius pasilikusiems ilgiau gyventi ašarų pakalnėje. Laimingi numirėliai, mirštantieji Viešpatyje, nes jų darbai gyvena ilgiau už juos.

MISIJŲ REIKALU

Paskirta du Tėvų Marijonų kunigai misijoms Amerikoje — kun. J. Mačiulionis, M.I.C. ir kun. A. Markūnas, M.I.C. Su misijomis pradės važinėti rugsėjo mėnesį.

Visi gerb. klebonai, kurie nori gauti misijonierių prašomi kreiptis sekančiu adresu:

KUN. J. MAČIULIONIS, M.I.C.,
2334 So. Oakley Ave.,
Chicago, Ill.

P.S.: Prašome gerb. klebonų kaip galima anksčiau savo prašymą atsiųsti, kad būtų galima sudaryti misijų maršrutą.

Kun. J. Mačiulionis, M.I.C.,
misijų tvarkytojas.

Žodis Moksleiviams

Jaunuoli! Ieškai aukštesnės mokyklos, kuri galėtų patenkinti tavo jaunų dienų svajones — gyvenimo perspektyvas, kurioje galėtum pasiruošti tinkamai gyvenimui ateityje, nežiūrint kurioje srityje Tau teks dirbuotis — biznyje, profesijoje, pašaukime — rinkis savą lietuvišką katalikišką mokyklą. Toji mokykla yra MARIANAPOLIS.

Visais reikalais reikia kreiptis:

KUN. DR. J. NAVICKAS,
MARIANAPOLIS,
THOMPSON, CONN.

Moto (Iš Kolegijos Metraščio "Audra", 1936 m.)

Mūsų moto — jėga, drąsa ir teisingumas. Kas mums įvairiosios gyven-

Mokestis sumokama ratomis po šimtą dolerių — 1. mokslo metų pradžioj, 2. Kalėdoms ir 3. Velykoms. Kas nori naudotis, turi primokėti po \$5.00 — 1. už vadovėlių nuomavimą, 2. už muzikos instrumentą, 3. laboratorijos mokestį ir 4. sporto mokestį.

Neturtingiems, bet aukštos vertės jaunuoliams, Kolegijos Vadovybė teikia lengvatų, atleisdama juos nuo mokesčių iš esamojo stipendijų kapitalo nuošimčių. Kiti gali dalinai savo darbu atsilyginti.

Žodis Lietuviams

Amerikos lietuvi, jauti ir žinai, jog Marianapolis yra mūsų tautos grožis ir pasididžiavimas! Marianapolis yra mūsų tautos švyturys ir apdraudos laidas ateičiai. Remk šį apšvietos židinį.

DU SKULPTORIAI

SENŲ SENOVĖJE gyveno vienas turtingas, galingas ir išmintingas karalius. Jis įsakė į jo karališkąją studiją pristatyti du didelius tyrojo baltojo marmuro gabalus.

Jo įsakymas buvo įvykdytas.

Po to karalius davė žinią dviem garsiausiems jo karalystėje skulptoriams atvykti ir paskirtą dieną ir valandą prisistatyti.

Ir ši jo valia buvo įgyvendinta.

Paskui karalius liepė atskirti tuos du milžiniškus marmuro gabalus ir kiekvieną pastatyti atskiruose rūmuose.

Ir tas buvo padaryta.

Pagaliau, karalius pareiškė savo norą abiem skulptoriams, kad kiekvienas iš jų iš atskiros marmuro dalies nukaltų originalią statulą, tiktai tokią pat pagal jų mintį, kokią kiekvienas turi savo svajonėse.

Ir abu skulptoriai atsisveikino su didingu karaliumi, džiaugdamiesi, kuomet jiems abiem buvo pasakyta, kokios brangios karališkos dovanos laukia jų, jei atliktas darbas patiks galingam karaliui.

Ir juodu atsidavusiai ir uoliai darbavosi ilgą dieną ir naktis. Praslinkus kuriam laikui, abu skulptoriai beveik baigė savo darbą ir abu rengėsi karaliui parodyti savo triūso įkūnytą darbą.

Ir, pagaliau, prisiartino diena, didinga diena, kurią du dailės — meno kūriniai turėjo būti atidengti maloningoms akims ir jo pasirinkimui, kuris iš jų būtų tikslingiausias ir patinkamiausias.

Karalius, karalienė, valstybės aukštieji vyrai ir visi — su didžiausiu smalsumu laukė įkūnytąs minties kūrinių atidengimo ir parodymo.

Vienas iš karaliaus pažų patraukė virvelės, ir prasivėrė uždangalas. Ir, džiaugsme! Štai, visų akivaizdoje stovėjo gražiausioji statula, skaistybės tikrasis atspindis, gyvasis angelas žmogaus pavidale — grynasis įkūnijimas minties, kurią skulptorius turėjo savo svajonėse.

Po to karaliaus pažas patraukė kitas virvelės, ir prasivėrė kitas uždangalas.

Ir ką gi? — Prieš visų akis stovėjo šlykščiausioji baisenybė, piktojo grynas įkūnijimas, šetono gyvasis atvaizdas, perimęs mir-

tingais šiurpuliais net kiekiausiają akmeninę širdį.

Galingą karalių apėmė didelis piktumas ir smarkus rūstumas. Jis parąkalavo skubaus paaiškinimo, kokiam tikslui skulptorius nukalė tokią pasibaisėtiną šlykštybę.

O skulptorius nuolankiai nusilenkė karaliui ir jam tarė:

“Viešpatie! Tu gi patsai pavedei man šią marmurą. Ir patsai liepei man iš to marmuro nukalti mano minties originalią statulą. Aš gi nukaliau ją iš pavesto man marmuro taip, kaip karalius liepei man. — Štai, mano minties išdava! Štai, mano kūriny!”

Tie du skulptoriai, tai lyg du auklėtojai, o tie du marmuro milžiniškieji gabalai, tai lyg vaikai, pavesti dviem auklėtojams auklėti ir mokyti. Lygiai, kaip abu skulptoriai nukalė minėtas statulas, lygiai taip pat ir auklėtojai įskiepyja į mokinių nekaltąjį protą, širdį ir sielą tą pačią mintį, kokią jie turi auklėjimo ir mokymo laikotarpyje. Nė vienas skulptorius, kalnu ir kūju, bekaldamas ir dailindamas marmurą, neišdavė savo koncepcijos tokių ryškių ir gyvų būdo bei charakterio bruožų, kaip tai atlieka auklėtojas bei mokytojas, išduodamas pats save visa mokinių dvasioje ir protuose. Vienintelis pagrindinis skirtumas yra tas, jog skulptorius darbuojasi tam skirtam laikui, o auklėtojas triūsiasi amžinybei; skulptorius išdirba marmurą arba bronzą savo siekiamams, o auklėtojas tobulina pavesto jam mokinio nemirtingąją sielą; skulptoriaus klaida gali būti pataisoma, betgi auklėtojo — niekada; skulptoriaus darbas ilgainiui dings arba bus sugriautas, o auklėtojo darbo bei triūso vaisius amžinai tęsis.

Katalikai tėvai, leisdami savo vaikus į katalikiškas mokyklas, gerai supranta, jog juos paveda Dievui pasiaukojusio auklėtojo globai ir tikrai pasitiki, kad toksai auklėtojas išdailins ir išstobulins jų vaiko širdį ir protą ir sielą pagal valią Didingo Mokytojo ir Dieviškojo Mylėtojo vaikučių, kuriuos liepia kiekvienam tėvui ir kiekvienai motinai leisti ir nedrausti jiems ateiti pas Jį, nes Jis Pats juos mylėjo ir yra pasakęs, jog iš tokių mažųjų yra Dangaus Karalystė.

Kun. A. T. (Samata).

Katalikų Pasaulyje

JUNEAU, Alaska, — Šv. Teresės, Alaskos globėjos, šventovei skirtam sklype buvo laikomos pirmosios Mišios. Celebravo Alaskos vikarijato kancleris, Gimimo parapijos rektorius, Kun. W. G. Le Vasseur, S. J. Sklype palapinėse atostogavo altaristai berniukai iš Juneau ir Douglas parapijų. Jie patarnavo prie Šv. Mišių.

SAN FRANCISCO, Cal. — Čia atvyko Jo Eminencija Manuelis Goncalves kardinolas Cerejeira, Lisabonos patriarchas, dalyvauti Portugalijos karalienės Šv. Elzbietos 600 metų mirties sukurtuvių iškilnėse. Jo Eminencija sveikina portugalus amerikiečius. Pereitą sekmadienį kardinolas dalyvavo iškilmingose pontifikalinėse Mišiose auditorijoje Oaklande. Buvo keletas amerikiečių vyskupų. Jo Eminencija sužavėtas Amerikos milžiniška pramone ir technikos pažanga.

LONDONAS, Anglija. — Didžiojoje Britanijoje ir Valijoje per paskutinius 4 metus, vidutiniškai imant, kasmet priėmė 12,000 katalikų tikėjamą. Katalikų tarpe ir gimimų skaičius beveik dvigubai didesnis, negu protestantų. Turint galvoj tokį atsivertimų ir gimimų skaičių, matyti, kad katalikybė metais po metų nepaprastai Anglijoje auga. Nuo 1911 m. iki 1936 m. katalikų padaugėjo 30 nuošimčių, o protestantų tuo pačiu metu tiktai apie 10 nuošimčių. Jei taip ir toliau katalikų skaičius didės, tai po 200 metų Anglijoje jų bus daugiau negu protestantų.

ČEKOSLOVAKIJA. — Naujasis užsienių reikalų ministeris Dr. Krofta pasakė kalbą dėl Čekoslovakijos santykių su Apaštalų Sostų. Čekoslovakų vyriausybė labai įvertinanti Vatikano priežankumą. Dabar Čekoslovakijoje laukiama Šv. Tėvo bulės, kurioje bus nustatytos decezijų ribos ir bus įkurtos dvi naujos bažnytinės provincijos. — Tikrai, tenka džiaugtis ir pasimokyti iš nuoširdžių Čekoslovakijos vyriausybės pastangų atstatyti deramus santykius su Ap. Sostu.

MEXICO CITY. — Iš patikimų šaltinių sužinota, kad Nayarit valstybės autoritetai nusprendė leisti 20 kunigų įsiregistruoti. Jie tai padarė piliečiams reikalaujant. Nayarit valstybėje ilgiau kaip vienerius metus buvo užginta kunigams turėti pamaldas, arba eiti savo pareigas, nors bažnyčios nebuvo uždarytos.

LISBON, Portugalija. — Apturima žinių iš Ispanijos apie radikalų — socialistų, komunistų ir sindikalistų, negirdėtus barbariškumus, taikomus civiliniams gyventojams, kurie įtariamai palankumu sukilėliams. Kad apgynus Madrido valdomus miestus, radikalai suima šimtus ir tūkstančius civilinių asmenų — vyrų, moterų ir vaikų ir juos uždaro į patalpas, kurias sukilėliai pasiryžę su šoviniais, arba bombomis naikinti. Dažnai radikalai areštuotuosius surikiuoja išilgai kokių nors sandelių tuo tikslu, kad jei sukilėliai griaus sandelius, podraug jie žudys ir saviškius areštuotuosius.

ROMA, Italija. — Tikėjimo Propagandos kongregacijos sekretorius Jo Eksc. arkivyskupas Celsio Constantini, išvyko Danijon atidaryti ten pirmąją kunigų seminariją, kurioje mokslus eis ten gimę jauni vyrai, būsimieji kunigai misionieriai Danijai, Švedijai, Norvegijai, ir Suomijai. Seminarija bus atidaryta Ordrupe Jėzuitų Šv. Andriejaus kolegijos patalpose.

ROMA, Italija, — Stefani agentūra iš Romos praneša: Mažoji Italijos miestelio Paganico Sabino bažnyčioje per Mišias iš Ostijos ėmė tekėti kraujas. Altorių, ant kurio visi galėjo matyti iš Ostijos tekantį kraują, dvasininkai apsupo, kad niekas nepaliestų. Telegrafu pranešė Rieti Vyskupui. Atvykęs ir patyrinėjęs, vyskupas išvyko į Romą pranešti šv. Tėvui.

PORT VENDRES, Prancūzija. — Čion atvyko 60 prancūzų pabėgėlių iš Ispanijos. Vienas jų pasakoja, kad jam teko matyti kaip radikalai suėmė katalikų kunigą, apliejo gazolinu ir gyvą sudegino.

VATIKANAS. — "Osservatore Romano" praneša, kad ateinančiais metais ruošiamas tarptautinis Kristaus Karaliaus kongresas. Jo globėjais pakviesti kardinolai: Initzer iš Vienos, Klond iš Poreno ir Verdier iš Paryžiaus. Ligšiol tarptautiniai Kristaus Karaliaus kongresai buvo Lentendorfe, Berlyne, Mainze, ir Salzburge. Naujojo Kongreso vieta dar nenumatyta. Ruošiamuosius darbus organizuoti yra pavesta St. Galleno vysk. Scheiwiller, kuris į viso pasaulio katalikus jau išleido raštą, kuriame primena didžiūį tarptautinės bedievybės fronto pavojų Kristaus karalystei ir kviečia visus į ofensyvinį Kristaus karaliaus interesų gynimą. Nuo šiol Kristaus Karaliaus kongresai bus ruošiami dažniau ir pakaitomis su tarptautiniais eucharistiniais kongresais.

Lietuvoje

ŽEMAIČIŲ KALVARIJA. — Sekmadienis Žemaičių Kalvarijos parapijoje viename ar kitame kaime įvyksta religinių pasikalbėjimų įvairiomis temomis. Tuo besijdomaujančių žmonių atsilanko daug. Pasikalbėjimams vadovauja kun. Norb. Skurkis, M.I.C. ir Br. J. Orenderaitis, M.I.C. Kai kas tam darbui mėgino pastoti kelią, trukdyti. Bet tos pastangos nuėjo vėjais.

ŠAKIAI. — Šiomis dienomis aplankė Šakius Amerikos lietuvių marijonų provincijolas tėvas Jekaitis. Buvo apsilankęs pas Šakių parapijos dekaną kun. E. Vaišnorą, celebravo šv. Mišias Šakių medinėj bažnytelėj ir apžiūrėjęs naujai statomąją bažnyčią reiškė džiaugsmo, kad šakiečiai bent kartą ryžosi pasistatyti gražią bažnyčią ir linkėjo geriausio statybos darbe pasisekimo.

UKMERGĖ. — Rugpiūčio 2 d. Marijonų vienuolyno bažnyčioj buvo Parcinkulės atlydai. Žmonių dalyvavo nepaprastai daug. 10 kunigų užteko išpažinčių klausyti iki pat vakaro. Džiugu, kad atlydais naudojasi ir vyrai.

Ukmergės Marijonų bažnyčios tretininkų kongregacija rodo didelį gyvumą. Net pajėgia savo reikalams išsispausdinti leidi-

nių ir labai pigia kaina aprūpinti jais na-rius.

A M E R I K O J E

BROOKLYN, N. Y. — Kun, J. Laurynaitis mūsų apylinkėje yra geras vaikų organizatorius. Jisai suorganizavo vaikų beną. Dabar per visą vasarą po 20 vaikų kiekvieną savaitę laiko kempėse gražioj ir sveikoj priežiūroj. Ateity organizuosias skautus. Kempių reikalas didmiesčių vaikams būtinas sveikatos ir moralės atžvilgiu. Kempės vaikučius jungia draugystėn ir auklėja tautinėj bei religinėj dvasioj. Tėvams didelė lengvata. Kempių planą turėtų pasekti ir kitos parapijos bei kolonijos. Kitataučiuose vaikų vasarojimas kempėse seniai madoje. Kun. P. Lekešis taipgi rimtai svarsto įsteigti lietuvišką kempę Fort Salongoje.

"Jeĩ kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tegu kasdien neša savo kryžių ir tegu seka manim." (Luk. IX, 23.)

"Žiūrėkite, kad savo teisybės nedarytumėte žmonių akyvaizdoje, idant jų būtumėte natomi; kitaip jūs neturėsite užmokescnio pas savo Tėvą, kurs yra danguje." (Mato VI, 1).

JAUNI VYRAI!

Ar Jūs norėtumėte save paaukoti

Dievui kaipo Broliukai Vienuoliai, tobulinant savo gyvenimą malda ir darbu vienuolyno ramybėje bei tyloje?

Jeĩ moki kokį nors amatą, pašvesk jį Dievo tarnyboj! Jeĩ nemoki jokio amato, mes Tamstą mielai išmokysim. Visą gerumą, kurs tavyje yra, paaukok geram tiklui ir tapk Broliuku Vienuoliu — Marijonu. Jeĩ jauti savyje pašaukimą tapti Broliuku, dėl tolimesnių informacijų kreipkis į

REV. FATHER MASTER OF NOVICES
Marian Hills Seminary Hinsdale, Ill.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokesčiai ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 3c kra-
sos ženklelį atsakymui.